

František Stanzel životopis

Pan František Stanzel se narodil 24. 7. 1931. Narodil se na Javořině, tehdy na Urlichu. Urlich je osada nad Novou Seninkou (poblíž Kralického sněžníku). Část osady patřila ke Kunčicím, kde žil pan Stanzel a část k Nové Senince. Jeho rodiče se jmenovali Josef a Anna Stanzlovi a byli německého původu. Jeho matka se narodila 14.2.1906 a pochází z Kunčic a jeho otec se narodil 31.3.1893 na Urlichu. Pan Stanzel měl čtyři sourozence, nejstarší sestru Marii, narozenou 20.4.1928, bratra Josefa, narozeného 6.11.1929 a pak měl dva mladší sourozence: Huberta, který se narodil 13.4.1934 a sestru Annu narozenou 18.6.1935. On a jeho sourozenci chodili do školy v Nové Senince. Školu měli dva kilometry od domova.

Když měl František Stanzel osm let, vypukla druhá světová válka. Z války toho on a jeho rodina moc nepocítili. Rodina byla soběstačná. Potraviny si většinou sami vypěstovali a vyrobili, dokupovali jen sůl a mouku. Hlad tak během války nezažili. Z válečných vzpomínek nám pan Stanzel vyprávěl, jak jednou v neděli přišel starší bratr Josef domů a ptal se otce, zda má vsouřit do německé armády. Na Červenohorském sedle totiž vojsko pořádalo vojenské cvičení a při té příležitosti i nábor mladých chlapců do armády. Otec to bratrovi bezkompromisně zakázal. Mnoho z nich ale do armády po tomto náboru vstoupilo.

Když v roce 1945 skončila druhá světová válka, nebyla rodina zařazena do odsunu. Potřebovali totiž otce Františka Stanzela na těžkou práci v lese. František a jeho nestarší bratr Josef měli jít do pracovního tábora. Jejich otec to nechtěl dovolit, proto šel za polesným, aby je zaměstnal v lese. To naštěstí vyšlo a bratři tak zůstali sice na těžkou práci v lese, ale aspoň se svou rodinou. Jejich kamarádi, kteří to štěstí neměli a do pracovního náboru nastoupili, pak po návratu vyprávěli, co tam zažívali za utrpení. Bití, málo jídla a jen práce a práce. Rodině bylo slíbeno, že do Německa odejdou později. To se ale již nestalo. Navíc je v roce 1948 vyhnali ze svých domovů a museli odejít pracovat k sedlákům na Hanou, do Střelíc. V Německu už totiž žádné další Němce přijmout nechtěli. Neodsunutí Němci měli být rozptýleni do vnitrozemí. Tím se mělo zamezit tomu, aby nevznikala pohraniční území, kde by byli ve většině a nemohlo tak v budoucnu zase nastat riziko nárokování si těchto území Německem, jako tomu bylo před vypuknutím druhé světové války.

Ve Střelicích je dovezli na ten největší statek a tam si je sedláci vybírali. František Stanzel vyprávěl, že měl na sedláka štěstí. Jmenoval se Leopold Hampl. Pracoval u něj sice již od čtyř hodin do osmi do večera, jeho bratr Josef ale s prací končil až v deset večer. Mladý František tak měl ještě možnost večer navštívit rodiče. Každý člen rodiny byl u jiného sedláka, akorát rodiče se starší sestrou žili spolu. Začátky měli rodiče velmi těžké. První rok žili spolu se sestrou na sokolovně v jedné místnosti, kde se jim musel vejít i celý majetek dovezený z Urlichu. Navíc měli rodiče problémy s češtinou. Otec uměl česky alespoň trochu, ale matka vůbec. Mladší bratr Hubert pomáhal ve stájích a nejmladší sestra Anna hlídala malé děti. K tomu ale museli ještě chodit do školy.

Na Hané se ale mezi obyčejnými lidmi cítil dobře. Hráli si a přátelili se s místními dětmi a žádné nenávistné chování kvůli německému původu nezažil. I když volného času moc neměli. Jen v neděli měli volno. Jinak stále pracovali. Čistili len, sbírali kamení, v zimě mlátili obilí.

Na Hané žili dva roky. Poté se v roce 1950 vrátili zpátky na Urlich. Když se vrátili ze Střelíc domů, jejich dům již byl rozebrán, a tak v něm nemohli bydlet. Zabydleli se v jiném domě o kousek níž. V roce 1953 dostal František Stanzel české státní občanství a o rok později museli všichni chlapci narukovat na vojnu, kde sloužili dva roky. Pan Stanzel sloužil na různých místech, například v

Hodoníně, kde jej chtěli verbovat do politické strany. Důstojník ho chtěl přesvědčit, ale František Stanzel odmítl, protože byl katolicky vychován.

V roce 1961 se oženil s Němkou Christel Exlerovou a odstěhovali se do Nové Seninky.

Během svého života nezažil, že by se k němu pro jeho německý původ někdo choval nenávisťně ani na Hané ani v pohraničí.